

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM - GEM. GIRO C 2885

Amsterdam Januari 1930 No. 2
Derde Jaargang No. 2

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
tegeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

AMERIKA'S ETHISCHE POLITIEK

De strijd om het bezit van grondstoffen als bron van nationale welvaart, is in vele gevallen grondslag van de door industrieelen en financiers geïnstrueerde buitenlandse politiek van de staten. Het buitenland betaalt dan de extra meerwaarde, die de producenten van de grondstoffen instaat zijn te maken, vooral indien die producenten als zoodanig een monopolie stelling innemen.

In het kapitalisme van nu, is het bezit of het monopoliebeheer van zekere grondstof, niet meer in die mate aan geografische grenzen gebonden, als dat het geval was in het vroeg kapitalisme, toen eerst de daadwerkelijke verovering van een land vooraf moest gaan aan het in bezitnemen van de productie van zoo'n land en de winst van dezelve.

De kracht van het kapitaal, is veelal in staat te doen, wat voorheen gewapendergeweld gebeurde. Daarmee is niet gezegd, dat het kapitalisme een oorlogsvrij recept voor zijn imperialistische expansieingen heeft gevonden. Allerminst. Er zijn aan deze financiële veldtochten grenzen waar zij overgaan in den wezenlijken oorlog, omdat de spanningen, die zij oproepen, op den duur een weg van uiterlijk geweld en staatkundige consolidatie, behoeven.

Amerika is een rijk land aan grondstoffen. Men kan van Amerika als land feitelijk niet spreken. Amerika is een continent en bergt in zijn continentale eenheid schatten aan bezit van grondstoffen. Amerika bezit in en op zijn bodem hout, petroleum, steenkool, koper, landbouwproducten, ijzer, katoen, enz.

Als katoen-producent bezit Amerika nagenoeg een volledige monopolie stelling. 80% van de wereldproductie, vormend ruim 90% van de wereldproductie in de z.g. "Upland" kwaliteit geven Amerika ruimschoots de gelegenheid de katoenprijzen te controleren, wat het dan, tot zijn voordeel, doet en gedaan heeft.

Zoo zijn er nog meerdere producten te noemen, waarmee Amerika zoo niet een albeheerschende prijsregelende stelling inneemt, dan toch in staat is om zijn binnenlandsche behoeften te voldoen.

Andere producten behoeven bij groote binnenlandsche opbrengst toch nog import zooals b.v. hout, koper en petroleum. Toch is hier, vooral bij het koper, niet van afhankelijkheid te spreken, daar het koper in Amerika ter bewerking ingevoerd, reeds onder Amerikaanse financiële controle geproduceerd is.

Zoo doorloopen verscheidene producten voor de Amerikaanse industrie, in betrekking tot de mate van afhankelijkheid van andere belanghebbenden, den graad van absolute tot gedeeltelijke onafhankelijkheid, d.w.z. Amerika bezit voor een aantal grondstoffen een totale tot gedeeltelijke monopolie-stelling. En ook daar, waar van een aantal grondstoffen moet worden ingevoerd, nadert, door de financiële controle van het Amerikaansch kapitaal, de monopolie stelling toch vrijwel de totale.

Anders is het met een aantal producten, waarbij de Amerikaanse industrie absoluut of nagenoeg absoluut afhankelijk is van niet Ameri-

2
 Amerikaanse producenten, met name rubber, jute, sisal, koffie, cacao, thee, tabak, edelsteenen, kali, tin, asbest, suiker, kina, enz.
 Hier moet in den prijs van het Amerikaanse product, de dikwijls niet kleine winst van Engelsche, Braziliaansche, Japansche, Hollandsche producenten, opgelegd worden.

Niet alleen, dat de winstmogelijkheden van de Amerikaanse industrie verkleint, maar ook in geval van oorlog en dus bij isolatie van het Amerikaanse continent, is bijvoorbeeld de afhankelijkheid van buitenlandchen invoer van bijv. rubber, bepaald fnuikend te noemen. Voor producten als rubber en tabak en kina hebben de Amerikaanse importeurs destijds z.g.n. importpools gevormd, welke zeker een prijs-regelenden invloed tenvolge kunnen hebben, in elk geval de positie als importeur kunnen versterken.

Maar daarmee heeft Amerika zich nog niet onafhankelijk gemaakt van buitenlandse producenten. Hoe groot die onafhankelijkheid is bij de rubber, blijkt uit de volgende cijfers:

Jaar	in tonnen	in procenten v.h. wereldverbruik
1925	381.800	71
1926	400.000	71
1927	403.500	67
1928	446.400	68

De productie van de rubber is in handen van Engeland en Holland. Wij noemen reeds de importpools. Maar dit zijn niet de eenige pogingen van Amerikaanse zijde om de Holl. Eng. macht op de rubbermarkt te breken. Allereerst werkt men hardnekkig om de synthetische rubberproductie tot werkelijkheid te maken, maar bovendien tracht men door aanleg van Amerikaanse plantages, als we het wel hebben in de Congo en de Philippijnen, een begin van Amerikaanse rubberproductie te maken. Ten overvloede tracht het Amerikaansch kapitaal in te dringen in de voornaamste rubber-centra: de Malay-states en Sumatra.

In hoeverre of dit succes heeft, valt nog niet te beoordeelen. Of het niet snel genoeg gaat of dat de Amerikaanse staat haar nijvere zonen wil prikkelen tot nog groter activiteit, feit is dat de Amerikaanse senaat bezig is een eigenaardig staaltje van ethische politiek te voeren.

Er is over den Amerikaanschen senaat, mitsgaders over het geheele Amerikaanse regeeringsapparaat, veel kwaad verteld. Maar thans begint een vonk van edel Amerikaansch rechts- en vrijheidsgevoel in de borsten van sommige senatoren te ontgloeien. Voorstellen zijn in voorbereiding, welke zullen verbieden dat goederen, welke onder een of anderen vorm van slavernij geproduceerd zijn, niet in Amerika zullen mogen worden ingevoerd. En onder slavernij zal men ook willen verstaan de poenale sanctie, zooals die op Sumatra voorkomt en sommige vormen gedwongen arbeid, zooals die in de Britsche kolonien heerschend zijn.

Eens zal het portret van Hoover in iedere woning van den plantage-koelie hangen. In Amerika begint toch maar de vrijheid... De aanloop tot dergelijke plannen schijnen er op te duiden, dat de Amerikaanse importeurs kans zien, binnen niet al te langen tijd de machtspositie van rubber- en andere producenten te doorbreken en wat dan? Arme vaderlandsche kapitalisten. Onder welken vorm zullen ze dan hun

3
 uitbuiting moeten voortzetten. En in hoever liggen hier aansporingen voor het "Indonesische volk", om zich onder welwillend toezicht van Amerika en volgens Russisch recept het blanke juk af te werpen en onder het bruine van hun eigen kapitalisten verder te zweegen. (De bruine kapitalisten zijn thans al een van de punten, waarop Amerika in den rubberstrijd b.v. steunt. De z.g. "wilde" inlandsche rubber, door inlandsche rubberboschbezitters geproduceerd, vond eertijds zijn weg naar de plantages en kon dus niet als zelfstandigen factor optreden. Maar meer en meer dringen hier Amerikaanse opkoopters tusschen. Het begin van het bondgenootschap is er.)

Met dit al toont dit die hardnekkige bestrijders van het kapitalisme toch maar weer, dat ook binnen dit h.i. verderfelijke systeem, edele opwallingen kunnen opkomen.... als het gaat om het grootste deel van de uitgebuite winst.

HILFERDING, DE-WAAGHALS.

Menigeen, door het ongeluk bezocht, roept klagend uit: Als ik dit of dat maar geweten had, hoe anders zou alles gegaan zijn. Maar niet aldus diegenen, die welbewust van de gevaren een onzeker pad betraden. Niets kunnen zij anderen verwijten, alle verwijten hebben zij te aanvaarden. Wat te zeggen van zulke waaghalzen, die van tevoren bewijzen, dat het mis moet gaan en desondanks in alle zielerust toch tot daden overgaan.

Hilferding, de ex-minister van financiën, struikelde, maar niet zonder van tevoren aangewezen te hebben waar het struikelblok lag. Deze in de theorie zoo geoeffende geest, raakt in een toestand van niet te kunnen onderscheiden zoodra hij geroepen wordt op te treden in een practijk, waarvan hij bewezen heeft, dat men er niet in op kan treden. Maar inplaats van zich dus hiervoor te hoeden, geeft hij er de voorkeur aan, met zijn eigen droevige figuur het bewijs te leveren, van wat reeds bewezen was.

In zijn "Finanzkapital" schreef hij: Economische macht beteekent tegelijkertijd politieke macht. Die beheersching van het economische leven, sluit in zich de beschikking over de middelen der staatsmacht.

Hilferding aanvaardde de "veroverde" politieke macht en viel, toen de politieke macht niet meer in staat was uitdrukking te zijn van de wezenlijke macht, de economische.

Niemand dan hij, zal daar minder over verwonderd zijn. Alleen is het verwonderlijk, dat hij met zijn kennis van zaken, en de zekere mate van onafhankelijkheidszin, dien hij getoond heeft, nog bereid gevonden werd om de macht te aanvaarden. De verklaring is, hij zat in het partij-schuitje en moest mee, om op het laatste nog te beleven, dat hij door zijn medepassagiers over boord geelingerd werd.